

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2018 r.
sprawy **D.S.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II AKa [...] /17,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt II K [...] /13,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

D.S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 2004 r. do kwietnia 2005 r. na terenie Z. woj. I.,
po uprzednim ustaleniu sposobu działania oraz komunikowania się, brał udział w
zorganizowanej grupie przestępczej składającej się z co najmniej trzech osób
połączonych wspólnym celem, którym było popełnianie przestępstw w postaci
uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami różnego rodzaju narkotyków, a
następnie w ramach ustalonego podziału ról uczestniczył w działalności
przestępczej w ten sposób, że osobiście odbierał narkotyki i przekazywał je innym
osobom do dalszej dystrybucji i zażywania,
tj. o popełnienie czynu z art 258 § 1 k.k.,

II. w drugiej połowie marca 2007 r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, że po nabyciu narkotyków od innej ustalonej osoby w łącznej ilości nie mniejszej niż 30 gram heroiny - co przy przyjęciu, że jedna porcja stanowi 0,1 grama daje łącznie 300 takich porcji o łącznej wartości rynkowej nie mniejszej niż 4.500 zł - przekazywał je do dalszej dystrybucji i zażywania przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o popełnienie czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 12 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.,

III. w drugiej połowie marca 2007 r. na terenie Z.-, po uprzednim ustaleniu sposobu działania oraz komunikowania się, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej składającej się z co najmniej trzech osób połączonych wspólnym celem, którym było popełnianie przestępstw w postaci uczestniczenia w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci heroiny, a następnie w ramach ustalonego podziału uczestniczył w działalności przestępczej w ten sposób ,że osobiście przekazywał narkotyki innym osobom, które rozprowadzały je w ramach dalszej dystrybucji,

tj. o popełnienie czynu z art. 258 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 10 marca 2017 r. w sprawie II K [...] /13 orzekł, m.in. tak, że:

- oskarżonego D.S. uniewinnił od czynów opisanych wyżej w pkt. I i III;
- uznał oskarżonego D.S. za winnego tego, że w okresie od 13 do 27 marca 2007 r. w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w łącznej ilości nie mniejszej niż 30 gram heroiny w ten sposób, że po nabyciu narkotyków od innej osoby przekazał je do dalszej dystrybucji i zażywania oskarżonym K.J. i K.B., z czego uzyskał korzyść majątkową w kwocie co najmniej 4800 złotych, tj. popełnienia występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art.

12 kk oraz art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

- na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D.S. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 4.800 zł,

- na mocy art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego D.S. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego wykazie dowodów rzeczowych nr 3/19/2007 pod poz. 1 na karcie 998 akt, zarządzając na zasadzie art. 195 k.k.w. jego zniszczenie.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosł, m.in. obrońca oskarżonego D.S., podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony w drugiej połowie marca 2007 r. uczestniczył w obrocie heroiny w ilości 30 gram, podczas gdy w sprawie istnieje szereg nie dających się usunąć wątpliwości między innymi co do osoby dostawcy. Nadto obrońca zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przyjęcie, że sprzedaż narkotyku na własne potrzeby, niewątpliwie wypełnia znamiona tego przestępstwa.

W konsekwencji obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 19 września 2017 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok co do oskarżonego D.S..

Orzeczenie to zaskarżył w drodze kasacji obrońca D.S., zarzucając:

„rażące naruszenie przepisów postępowania odwoławczego, art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozpoznanie przez Sąd odwoławczy zarzutu drugiej apelacji obrońcy oskarżonego D.S. z dnia 22 maja 2017 roku, oraz ogólne tylko odniesienie się do zarzutu pierwszego tej apelacji, a przez to dokonanie nierzetelnej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji,

a z ostrożności procesowej,

rażące naruszenie prawa materialnego, przepisów art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przyjęcie, że sprzedaż narkotyku konsumentowi, na jego własne potrzeby, wypełnia znamiona uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi”.

Wskazując na powyższe, wniośł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniośł o oddalenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania zwykłego środka zaskarżenia. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które miałoby ponawiać kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12). Taki właśnie charakter okazała się mieć kasacja obrońcy D.S., który wskazując na naruszenia prawa procesowego stara się niejako „wymusić” dokonanie ponownej kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji. Sam fakt niezadowolenia strony z kierunku rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego nie może powodować uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Aktualny pozostaje pogląd, wielokrotnie już formułowany przez Sąd Najwyższy, że obraza art. 433 § 2 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), natomiast obraza art. 457 § 3 k.p.k. zaistnieje, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego

potraktowania zarzutów i wniosków apelacji (sąd uzna je za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska w tym względzie), względnie argumentacja ta będzie zawierała braki (por. postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2013 r., V KK 278/13, LEX nr 1422129).

W niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacja nie zachodzi. Sąd drugiej instancji rozważył bowiem wszystkie zarzuty apelacji i rzetelnie uzasadnił swoje stanowisko, odnosząc się także i do ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, akceptując je. Uzasadnienie rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego zostało więc sporządzone zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także drugi zarzut, stanowiący powtórzenie zarzutu apelacyjnego, co stanowi działanie wbrew art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. nakazującym skierowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia w odniesieniu do orzeczenia sądu odwoławczego i ograniczającym jego ramy do uchybień z art. 439 k.p.k. oraz innych rażących naruszeń prawa.

Skarga kasacyjna zmierzała zatem do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i zaakceptowanej przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może natomiast stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w Sądach pierwszej i drugiej instancji.

Z przytoczonych powodów należało orzec jak na wstępie.

a.ł.